טלוויזיות אמקול

מחצית כספך בחזרה- ביום המזל שלך! במבצע

חגי חנם

פרטים אצל אמקא וסוחרים מורשים

לי תמכור רק אמקול

ספורט טוטו

ל-400 אלף ל"י

עלה השבוע מינימום הפרסים בטוטו

(כולל העברה)

* * *

מינימום הפרס הראשון עלה

ל-200 אלף ל"י

עשה לך מנהג קבוע- מלא טוטו כל שבוע!

במדינה

(המשך מעמוד 10)

בעריכתו של זלמן יואלי, כתב דבר לשעבר בפתח־תקווה, שיצא לגימלאות, אשר נשאה את הכותרת לאן מוליך בן־אהרון? החרברת, שהודפסה באלפיים עותקים ונשלחה בדואר לעסקני מיפלגת העבודה, הכילה דברים שנאמרו על־ידי מזכירי מועצות הפועלים הגדולות בארץ וכמה חברי כנסת מדרג ב' של העבודה, שהשתמעה מהן ביקורת על מדיניותו הסוציאלית, התנהגותו והשקפותיו של מזכ"ל ההסתדרות יצחק בן־אהרון.

בביטויים בוטים, בלשון תקיפה ובדימויים אלימים, אין איש ממזכירי מועצות הפועלים בארץ מסוגל להתמודד עם בן־אהרון. מה שהסעיר השבוע את מיפלגת העבודה, גרם לחילופי דברים קשים גם בישיבת לישכת המיפלגה בסוף השבוע לא היו עצם הדברים שנאמרו בחוברת, שלא היו יותר מאשר ביקורת לגיטימית בלשון מכובדת וצוטטו מפי אומריהם, אלא עצם כינוס הדברים בקונטרס אחד והפצתם במועצות הפועלים.

היה ברור כי זהו נסיון לחתור תחת מעמדו של בן־אהרון כמזכ"ל. אילו היתה החוברת מוצאת לאור על־ידי סיעה אופוזיציונית או גורם מחוץ להסתדרות, לא היתה הסערה גדולה כל־כך. מה שהיה חסר תקדים: החוברת נראתה כאילו נעשתה ביוזמת אנשי שר־האוצר פנחס ספיר, ונועדה להדוף את התקפותיו של המזכ"ל על הממשלה.

שירות דוב. האמת היא, עד כמה שקשה להאמין בכך, ששר־האוצר פנחס ספיר לא ידע כלל על קיום החוברת, עד שהתעוררה הסערה. הוא אפילו לא נכלל ברשימת המקבלים אותה בדואר.

לפני כארבעה חודשים, כאשר יזמו כמה מעסקני המיפלגה הוצאת חוברת נגד בן־אהרון וביקשו את תמיכתו של ספיר להוצאתה לאור, שלל ספיר באופן טוטאלי צורת לחימה כזאת.

מה שאירע סביב החוברת המסעירה גבל בגרוטסקה. קבוצת עסקנים מזדקנים, החוששים למעמדם המיפלגתי והציבורי בבחירות הבאות, ובראשם הח"כים זאב הרינג וישראל קרגמן, החליטו ללא ידיעת ספיר לעשות מעשה מתוך מחשבה שבכך הם עושים את רצונו של ספיר. הם רצו להוכיח נאמנות מיפלגתית מופלגת בתקווה שזכות זאת תעמוד להם בסיבוב המינויים המיפלגתי הבא.

הבדיחה בכל הפרשה היא שפנחס ספיר כלל אינו זקוק למסע אנטי־בן־אהרון מסוג זה. בצמרת העבודה והגוש מקוים לגמור עם בן־אהרון בשקט עם תום תקופת כהונתו הנוכחית, בכך שאיש פשוט לא יציע לו כל תפקיד.

אמר אחד ממקורבי ספיר: „עוד חוברת אחת כזאת נגד בן־אהרון והוא יהיה עוד קדנציה מזכיר ההסתדרות."

בן־אהרון הודיע אומנם שאין הוא מתכוון לכהן תקופת כהונה נוספת כמזכיר ההסתדרות, אך הוא רמז כי הוא מעוניין שיציע לו תפקיד שר בממשלה. איש בצמרת העבודה אינו מעלה בדעתו אפשרות כזאת. גם חברי מיפלגתו לשעבר של בן־אהרון, אנשי אחדות־העבודה, אינם מתכוונים להציע לו כל תפקיד ממלכתי או ציבורי אחר. משום כך היתה החוברת נגדו בבחינת שירות דוב.

הסתדרות

שחיקה ב-150 עותקים

אפילו כשהוא נאלץ לשתוק מציין יצחק בן־אהרון לא לשתוק.

מזכיר ההסתדרות יצחק בן־אהרון מתעב הרבה דברים. ביניהם, את תקנון ישיבות הוועד הפועל. בכל ישיבה, פותח בן־אהרון את דבריו בהערה הדמוקרטית כי „התקנון עדיין לא שונה, ולכן אנו נאלצים לשמוע עכשיו הצעות לסדר־היום ותשובות לשאילתות."

את ההצעות לסדר־היום משמיעים נציגי סיעות המיעוט בזה אחר זה. התשובות לשאילתות, לעומת זאת, אינן נשמעות כמעט כלל בניגוד לתקנון.

כזה היה גם גורלה של שאילתה שהוגש

(המשך בעמוד 16)

הזעם, החרון, ישראל נוכח שיחרור

העולם

ת מיחמה העדמית בטירור נחזה תבוסה מוחצת. בקלות מפליאה ומדהימה בפשטותה, הצליחו שניים מחברי אירגון הטירור הערבי ספטמבר השחור לשחרר את שלושת חבריהם, משתתפי מעשה־הזוועה במינכן, שהיו כלואים בבתי־כלא גרמניים. הם עשו זאת בצורה מהירה, חלקה ואלגנטית.

העולם כולו צפה בנעשה בתדהמה. כאשר עקבו מיליונים ברחבי העולם אחרי פעולת הסחטנות שהפעילו חוטפי מטוס לופטהאנזה על ממשלת בון, הסתבר לעיני כל עד כמה עומדות מדינות העולם חסרות־אונים מול מיבצע כזה, משוללות כל יכולת אופרטיבית או סמכותית לסכל אותו.

בליבם של אזרחי ישראל היתה תדהמה זו מלווה בזעם ובחרון אין־קץ. העובדה שהגרמנים נכנעו במהירות כזאת ובקלות כזאת לתביעותיהם של חוטפי המטוס, הפכה אותם בעיני הישראלים ל"חבורה של פחדנים עלובים, משולי כוח־גברא, „חסרי רוח אדם", כפי שכינתה אותם גולדה בנתנה ביטוי לזעם הכללי בישראל.

לא היה עיתון בישראל שלא גינה ולא ביקר בלשון חריפה את כניעת הגרמנים לחבלנים. רמזים שקופים פורסמו, כאילו שגאת־ישראל הטבועה בגזע הארי היא שעמדה מאחורי שיחרור רוצחי הישראלים במינכן.

מדוע נכנעו הגרמנים בקלות כזאת? מדוע לא גילו נוקשות? מדוע לא האזינו לתחינות ממשלת ישראל שלא להיכנע לטירור? מדוע לא התעקשו וסרבו לשחרר את הרוצחים שבידיהם?

איך השפיעה מינכן?

ת גובה אינפטינקטיבית זו ביש־ראל היתה טבעית. אך יתכן כי מחשבה שנייה תלמד כי לגרמנים לא היתה ברירה. הם היו חייבים לפעול כפי שפעלו.

די לזכור את התפתחות הגישה למעשי הטרור, כדי לעמוד על מניעי ממשלת בון:

- **ממשלת ישראל היתה חרישונה שנכנעה לחוטפים, כשחששה לגורל אזרחיה ואנשי־התעופה שלה.**

כאשר נחטף מטוס אל על ב־1969 והובא לאלג'יריה, שיחררה ישראל תמורתו מיספר גדול של אסירים פלסטיניים בתיווכה של ממשלת איטליה.

- **בעיקבות מעשה זה, גיבשה ממשלת ישראל עמדה נוקשה יותר.**

אולם גישה זו היתה מבוססת על הנושכל־הראשון: „ערבים אינם מתאבדים". הכל האמינו שבמיבחן אמיתי לא יבצעו החוטפים את זממם. בפרשת מטוס סבנה, ששוחרר בנמל־התעופה לוד, נראה כאילו כלל זה הוכיח את עצמו.

- **בהשפעת ממשלת ישראל, פעלה גם ממשלת גרמניה על פי כלל זה במינכן.**

כתוצאה מכך נערך מיבצע־השיחרור הכושל, שעלה בחייהם של כל החטופים, חלק מן החוטפים ושוטר גרמני.

- **בעיקבות מעשה מינכן, התערערה האמונה בכלל שהערבים לא יבצעו את זממם ולא יתאבדו.**

לא רק בגרמניה, אלא גם בצמרת ישראל הגיעו רבים למסקנה (שלא בוטאה במילים) שמוטב היה לאפשר לחוטפים במינכן להביא את החטופים לארץ ערבית, תחת לנסות להערים עליהם במינכן.